

lidt skuffet ved at skulle tale om en anden Sag, som jeg havde tænkt mig vilde foreligge klart oplyst, inden jeg fik Ordet. Der blev af det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) forleden Dag rejst et Spørgsmaal angaaende Den sjællandske Bondestands Sparekasses Likvidationsafdeling. Et æret Medlem af denne Afdeling, det ærede Medlem fra Skelskør (R. Andersen), havde tegnet sig som Taler før mig, og jeg ventede derfor, at Sagen fra hans Side var bleven oplyst saaledes, at jeg havde været forskaaet for at tale om den, men det Svar, den højtærede Indenrigsminister gav, var ikke fyldestgørende; det var lidt vildledende, hvad jeg gerne tilgiver den højtærede Minister, da han ikke kunde vide anden Besked end den, han gav paa det Tidspunkt. Ministeren henviste ogsaa til det ærede Medlem fra Skelskørs eventuelle Udtalelser, saa at jeg havde ventet, at det ærede Medlem havde taget Ordet. Det er imidlertid ikke sket. Jeg vil da ogsaa for mit Vedkommende henstille til Ministeren, at han alvorligt undersøger hele denne Sag. Der er en ret stærk og udbredt Misfornøjelse med hele den Maade, hvorpaa Likvidationsafdelingen røgter sit Hverv. Det hører man ofte ude i Befolkningen, men ogsaa herinde. Det har vakt Forundring, at man har skiftet Bolig. Man undrer sig over de Grunde, der kunne have ført hertil. Det skal jeg imidlertid ladeligge; for mig er det kun et Bevis paa, at man ikke føler sig nær ved Afslutningen af denne Sags Behandling; thi saa vilde der ikke være nogen Anledning for de Herrer til at flytte. Naar der er en stærkt udbredt Misfornøjelse med hele denne Sag, ligger det naturligvis i, at Folk have deres Penge bundne i Likvidationsafdelingen uden at kunne komme i Besiddelse af dem; og i, at Likvidationsafdelingen har anbragt Pengene til en Rentefod, der ligger betydeligt under den normale, nemlig til 3 pCt. Det var om dette Spørgsmaal, den højtærede Indenrigsminister sagde efter at have omtalt, at der maaske kunde foretages en à Konto Indbetaling — jeg vilde nu kalde det en Udbetaling i dette Tilfælde, men det bliver vel et og det samme —, at de paagældende intet Tab lide, thi selvfølgelig ligge de 3 Millioner ikke i et Pengeskab, men ere anbragte til Forrentning; saaledes at de vedkommende til sidst faa Renten af det Beløb, der nu staa i Likvidationsafdelingen, men senere vil blive overført til Sparekassen. Den højtærede Minister har altsaa Ret i, at Pengene blive forrentede, men det er kun til en Rentefod af 3 pCt., og det vakte —

det er der flere ærede Medlemmer her i Salen, der vide — paa sidste Generalforsamling i Den sjællandske Bondestands Sparekasse en ret stærk Indsigelse, jeg kan vel ogsaa sige: en ret berettiget Harm, da man fik den Oplysning, at man kun fik 3 pCt. af sine Penge. Jeg har haft det Tilfælde, at en Mand skulde bruge de Penge, han havde i Likvidationsafdelingen, og derfor laante dem i Sparekassen mod Haandpant ved at pantsætte sin Sparekassebog i Likvidationsafdelingen. Jeg maa tilstaa, at den nye Sparekasse, saa vidt jeg kan se, ledes ganske udmærket, og den Rente, de forlangte, er der ikke noget at sige til. Han laante Pengene til 5 pCt. og 1 pCt. i Provision. Han fik altsaa 10 pCt. af sine i Likvidationsafdelingen indestaaende Penge og maatte deraf svare 5 pCt. Rente og 1 pCt. Provision, altsaa i det første Aar 6 pCt. Men han fik kun 3 pCt. igen af Likvidationsafdelingen og maa altsaa, indtil Udløsningen finder Sted, svare 3 pCt. af sine egne Penge i Afdelingen. Den Slags Forhold er der vel flere af, og det er givet, at de vække Misfornøjelse. Jeg vilde derfor ønske, at den højtærede Minister vilde drage Omsorg for, at det Løfte, der blev givet for noget over 2 Aar siden, om snarest at bringe Sagen til Afslutning, kunde indfries — man ventede den Gang, at det skulde ske efter et Par Aars Forløb — og at han vilde sætte sig i Bevægelse og fremskynde Arbejdet, saaledes at i alt Fald de 3 Mill., som han nævnede, kunde komme de gamle Sparere til gode, saaledes at de Herrer, der laane dem ud til 3 pCt., ikke vedblivende skulle ruge over dem til den Rente og være Herrer over de Penge, der saa snart som muligt burde komme Sparerne til gode.

Endnu en Henstilling har jeg til den højtærede Justitsminister. Jeg vilde gerne have, at den højtærede Minister skulde tage Initiativet til et Lovforslag om faste Vurderingsmænd for al Bygningsassurance, i alt Fald paa Landet, men vel ogsaa i Byerne. Det er en bedrøvelig Kendsgerning, som neppe er undgaaet nogens Opmærksomhed, at der navnlig i det sidste Par Aar har været overordentlig mange Ildebrande ude i Landet. Naturligvis kan man ikke være blind for, at Nutidens tekniske Hjælpemidler, den udvidede Maskinkraft, har sin Andel deri, men det har man vel ogsaa Blikket aabent for. Men jeg tror tillige, at efterhaanden som der er opstaaet forskellige Brandforsikringselskaber for Bygninger, er der paa enkelte Punkter kommet en usund Konkurrence mellem dem. Det er hæudet, at Folk, der have villet have deres Ejen-